

Arrest

nr. 253 455 van 26 april 2021
in de zaak X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 6 augustus 2012 gemachtigd tot verblijf op basis van een A-kaart, waarvan de geldigheid verstreek op 27 november 2017.

1.2. Verzoekster diende op 14 februari 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 27 november 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 7 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2020 werd ingediend door:

J.(…), S.(…) (R.R. (…))

Geboren te Deu op 02.08.1993

Wettelijk vertegenwoordiger van:

R.(…), A.(…) (R.R. (…))

Geboren te Antwerpen op 05.12.2009

R.(…), L.(…) (R.R. (…))

Geboren te Antwerpen op 15.11.2011

R.(…), A.(…) D.(…) (R.R. (…))

Geboren te Antwerpen op 30.11.2012

J.(…), S.(…) E.(…) (R.R. (…))

Geboren te Antwerpen op 22.07.2015

Nationaliteit: Noord-Macedonië

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 15.12.2010 als niet begeleide minderjarige voor de eerste maal werd aangetroffen op het Belgische grondgebied, hoewel betrokkene reeds langer in België verbleef gezien de geboorte van haar oudste kind op 05.12.2009 te Antwerpen. Op 01.12.2010 dient betrokkene een aanvraag 9bis op basis van het legaal verblijf van haar oudste kind. Haar kind was in het bezit van een verblijfsmachtiging op basis van het legaal verblijf van haar vader, dhr. R.(…) A.(…) (R.R. (…)) die over onbeperkt verblijfsrecht beschikte op het ogenblik van haar geboorte. Echter, omwille van zeer zware feiten van openbare orde werd het verblijfsrecht van de vader ingetrokken op 02.07.2018 (hij was reeds afgevoerd van ambtswege sinds 16.10.2015). Hij werd op 07.07.2020 gerepatrieerd naar Servië. De aanvraag 9bis leidt tot een tijdelijke verblijfsmachtiging bij beslissing op 06.08.2012 en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de verlenging verbonden is aan duidelijke voorwaarden. Op 26.11.2014 wordt het 1ste akkoord gegeven voor de verlenging van de A-kaart, op 16.12.2015 wordt het 2de akkoord gegeven voor de verlenging van de A-kaart en op 29.03.2017 wordt de 3de verlenging van haar A-kaart gegeven. Betrokkene krijgt hierbij echter de duidelijke waarschuwing dat indien er geen verandering optreedt in haar bestaansmiddelen (enkel kinderbijslag) dat haar verblijfsvergunning niet verlengd zou worden. Op 26.03.2018 wordt de verlenging van haar tijdelijke verblijfsvergunning geweigerd omdat zij geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorlegt en aldus niet aantoonde dat zij eigen bestaansmiddelen verwerft. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin zij zich nu bevindt. Betrokkene dient dan een asielaanvraag in op 25.07.2019 die op 26.09.2019 wordt afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedure – namelijk twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Op 14.12.2019 wordt betrokkene onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis. Dit aanhoudingsmandaat wordt opgeheven op 17.12.2019 en betrokkene krijgt een bevel om het grondgebied

te verlaten. Op 26.02.2020 betekent betrokkene een bijlage 13 sexies en septies. Deze beslissingen worden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19.08.2020. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien vindt deze scholing sinds schooljaar 2018-2019 plaats in illegaal verblijf (met uitzondering van het begin van schooljaar 2019-2020 tot 26.09.2019 waarin hun asielprocedure hangende was). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is die de belangen van de kinderen heeft geschaad allereerst door zich niet te houden aan de opgelegde voorwaarden inzake verlenging van haar verblijfsvergunning en nadien door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen zich zouden ontpoppen als echte Belgen, dat zij goede schoolresultaten zouden behalen en dat een terugkeer voor hen een waar trauma zou veroorzaken. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen schoolrapporten voorlegt noch verklaringen van onderwijzend personeel inzake haar kinderen. Wel bevat het administratief dossier aanwijzingen dat de kinderen zich op school schuldig gemaakt zouden hebben aan diefstal. Tenslotte blijkt uit de voorgelegde schoolattesten, die betrekking hebben op schooljaar 2019-2020 dat haar twee oudste kinderen op school al een achterstand opgelopen hebben en zij minstens één jaar reeds dubbelden. Deze vaststellingen ondermijnen de bewering dat zij goede schoolresultaten zouden behalen en zich zouden ontpoppen als echte Belgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen zoals vervat in het tweede beginsel van de verklaring inzake de rechten van het kind evenals artikel 3 van dit verdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95). Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische grondwet kunnen niet weerhouden worden. De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter

symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: “Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.” (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de vraag om internationale bescherming van betrokkene geweigerd werd op 26.09.2019 door het CGVS. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor discriminatie omdat zij van Roma-afkomst is indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst erop dat een terugkeer een inbreuk op haar gezinsleven zou uitmaken. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met de moeder van haar partner, mevrouw R.(...) R.(...) die over verblijfsrecht beschikt en met haar ‘schoonzus’, de partner van de broer van haar eigen partner, en haar vijf kinderen die echter niet over enig verblijfsrecht beschikken. We merken op dat betrokkene geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoont ten aanzien van mevrouw R.(...) R.(...) voorlegt en dat er geen bewijzen van verwantschap worden aangetoond. Verder merken we op dat zowel de vader als de grootvader van de kinderen reeds door onze diensten gerepatriëerd werden naar hun land van herkomst, in casu Servië.

Daarnaast verblijven er nog twee paternale ooms (R.(...) M.(...) en R.(...) A.(...)) in België maar zij zitten allebei een lange gevangenisstraf uit en maken aldus geen deel uit van de gezinscel. Tenslotte hebben de kinderen nog twee paternale tantes (R.(...) S.(...) en R.(...) S.(...)) en één paternale oom (R.(...) A.(...))

en diens dochter (R.(...) R.(...)) waarop betrokkenen zich beroepen en waarvan zij de identiteitskaarten voorleggen.

Echter, betrokkene wonen niet samen met deze gezinsleden en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. Verder stellen we vast dat mevrouw nog verschillende familieleden heeft in haar land van herkomst evenals verschillende familieleden in het land van herkomst van haar partner. Er staving van haar sociale banden legt betrokkene geen enkel stuk voor, niettegenstaande een beweerd verblijf sinds 2006. Betrokkene toont dus op geen enkele manier aan dat zij hier een netwerk van affectieve en sociale banden heeft opgebouwd. Ook met betrekking tot haar kinderen toont betrokkene niet aan dat zij, buiten het kerngezin, betekenisvolle banden opbouwden. Betrokkene legt namelijk slechts één kort attest voor waaruit blijkt dat kinderen deelnamen aan activiteiten van de brede school. Dit attest toont niet aan dat zij hierbij diepgaande interpersoonlijke banden opbouwden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Uit de beslissing van het CGVS dd. 24.09.2019 blijkt namelijk dat zowel haar ouders als andere familieleden nog in Noord-Macedonië verblijven. Haar partner, dhr. R.(...) Armen evenals diens vader, dhr. R.(...) L.(...) werden door onze diensten gerepatriëerd naar Servië. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene toont ook niet aan dat zij op basis van haar relatie met dhr. R.(...) en hun vier gezamenlijke kinderen geen verblijfsrecht kan bekomen in Servië zodat zij haar partner aldaar kan vervoegen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat tal van familieleden over legaal verblijf beschikken en ze vermeldt hierbij in het bijzonder de grootmoeder van kinderen, mevr. R.(...) R.(...). Echter, dit feit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde. Echter, van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij wel degelijk inbreuken pleegde tegen de Belgische openbare orde daar zij op 14.12.2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving. Dit aanhoudingsmandaat werd opgeheven op 17.12.2019. Verder blijkt uit het administratief dossier dat politie herhaaldelijk opgeroepen wordt en moet interveniëren met betrekking tot het gedrag van haar gezin.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat zij België niet meer verlaten zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat al haar economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat zij zich heel goed zou hebben weten te integreren, dat het hele gezin vlot Nederlands zou spreken, dat verzoekster op de hoogte zou zijn van de regels, gebruiken, normen en waarden in België, dat zij contacten zou hebben met Belgen en mensen met legaal verblijf in België en dat zij een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld

worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar eventuele integratie.
(...)”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 november 2020 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan eveneens op 7 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

Mevrouw:

Naam, voornaam: J.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

R.(...) A.(...), geboren op (...), nationaliteit: Noord-Macedonië R.(...) L.(...), geboren op (...), nationaliteit:

Noord-Macedonië R.(...) A.(...) D.(...), geboren op (...), nationaliteit: Noord-Macedonië J.(...) S.(...)

E.(...), geboren op (...), nationaliteit: Noord-Macedonië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980. is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Op 26.09.2019 wordt de asielaanvraag van betrokkene negatief afgesloten. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Samen met de verwerende partij in haar verweernota stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoekster in haar verzoekschrift betreffende de tweede bestreden beslissing enkel opmerkt dat deze “op zijn minst voorbarig (...) en onredelijk te noemen (zijn)”.

2.2. Dergelijke opmerking in het verzoekschrift kan niet als middel worden beschouwd. Niet enkel wordt deze opmerking van de verzoekende partij door haarzelf niet als een middel aangevoerd, bovendien heeft de verwerende partij deze opmerking niet als een middel gezien, laat staan beantwoord, en tot slot laat de verzoekende partij na om de concreet door de bestreden beslissing geschonden geachte rechtsregel of rechtsbeginsel te vermelden (cf. RvS 1 februari 2021, nr. 249.660).

2.3. Het ontbreken van een ontvankelijk middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (cf. RvS 28 september 2009, nr. 196.412), tenminste voor zover dit betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht *juncto*

artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 02/04/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland "Betrokkenen beroepen zich op art. 8 EVRM .

"Waarbij zij aanhalen dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op hun gezinsleven en dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn.

In de huidige aanvraag art. 9bis beroept betrokkene zich op het feit dat haar kinderen hier naar school gaan ... op het feit dat de kinderen zich ontpoppen als echte Belgen .. betrokkene beroept zich op het Hoger Belang van de kinderen.

Betrokkene beroept zich op art 8 EVRM ... Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van art 8 EVRM zouden vallen ... We stellen vast dat betrokkene samenwoont met de moeder van haar partner , mevrouw R.(...) R.(...) die over verblijfsrecht beschikt ... We stellen vast dat betrokkene geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoont tav mevrouw R.(...) R.(...) en dat er geen bewijzen van verwantschap worden aangetoond ...;

Verzoekster is in België afhankelijk van de steun die ze krijgt van haar schoonmoeder en die haar voor het overgrote deel in natura aangeboden wordt.

In het thuisland kan verzoekster en haar kinderen op niemand beroep doen om te voorzien in het dagelijks levensonderhoud.

Zij kan een verblijf om de machtiging tot verblijf niet aanvragen in het thuisland om reden dat zij de reis naar en het verblijf in het thuisland niet kan bekostigen, hoe kort dit verblijf eventueel ook zou mogen wezen.

Verzoekster is volledig afhankelijk van haar familieleden met legaal verblijf in België; mn. de schoonmoeder, mevrouw R.(...) R.(...), waardoor deze familiebanden zouden kunnen gelijk gesteld worden met het gezinsleven bedoeld in art. 8 EVRM, dat bescherming verdient.

Zij woont met haar schoonmoeder, mevrouw R.(...) R.(...) op het zelfde adres.

Gelet op de omstandigheid dat verzoekster afhankelijk is van haar familielid met legaal verblijf; volgt dat er wel degelijk sprake is van diepgaande persoonlijke relaties.

De zorgvuldigheidsplicht legt DVZ op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en om aan correcte feitenbevinding te doen.

DVZ had de mogelijkheid om bijkomende informatie over deze familiebanden in België te vragen aan verzoekster. Er mogen immers geen feiten bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkenen inlichtingen te vragen of hen in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen.

Ten onrecht wordt dan ook gezegd in de bestreden beslissing dat er geen banden van verwantschap worden aangetoond tussen verzoekster en mevrouw R.(...) R.(...); de moeder van haar partner en dus de grootmoeder van haar kinderen.

Door deze stelling ging DVZ onzorgvuldig te werk met mogelijk een totaal foutieve inschatting van de leefomstandigheden als gevolg.

De DVZ kon dan ook niet uitmaken of deze familiebanden in België toch geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaakten ,waardoor de aanvraag tot machtiging kon ingediend worden in België.

In zoverre de beslissing betrekking heeft op de kinderen is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd als volgt :

Het loutere feit dat hun kinderen in België geboren zijn , opent naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden "

Verzoekster verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten — hoorrecht 2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Het is dus niet aan verzoekster om al bij haar verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980, aan te tonen op welke wijze de Overheid, in casu de gemachtigde van de staatssecretaris, het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren.

Verzoekers kunnen immers niet vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de gemachtigde.

Deze positieve verplichting, om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, ligt bij de Overheid, de gemachtigde van de staatssecretaris, telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen , ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen , voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen , voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen , de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn , in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken

Ten onrechte wordt de situatie : lees het hoger belang van de kinderen door de Staatssecretaris in de beslissing dd. 27/11/2020 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid, met de motivatie zoals hiervoor vermeld.

Of de kinderen al dan niet gespecialiseerd onderwijs nodig hebben, is in feite niet ter zake dienend ; feit is dat de kinderen school lopen in het Nederlands en bij elke min of meer langere afwezigheid van school een enorme leerachterstand oplopen; wat indruist tegen hun belang.

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind ; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

Bij de beoordeling van de door verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, kan hic en nunc, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoelen.

De beslissing van de staatssecretaris tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk , omdat het leed dat de kinderen erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Wet . Te meer omdat de Minister bij de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden."

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoekster zich in haar middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij de motieven kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Zij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover de verzoekster naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, kan zij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Zij kent immers de motieven van de beslissing en uit er kritiek op (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c. q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2020 voerde verzoekster volgende 'buitengewone omstandigheden' aan:

"A.

Dat verzoekster bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekster aangevraagde machtiging kan geschieden met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook het hoger belang van de kinderen en de duurzame sociale verankering wegens langdurig verblijf en precair verblijf in België;

Dat er rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind overeenkomstig:

-Tweede beginsel, verklaring inzake de Rechten van het Kind -Art.3(1) Verdrag inzake de Rechten van het Kind -Art.24(2) Handvest inzake de Grondrechten van de EU (heeft rechtstreekse werking)

-Art. 22bis, 4de lid Belgische Grondwet

-Overweging 18 herschikte Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU)

Dat het belang van het Kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat;

Dat bij de beoordeling van het hoger belang er rekening dient gehouden te worden met

1. de mogelijkheden van gezinshereniging

2. het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met bijzondere aandacht voor de persoonlijke situatie van de minderjarige

3. veiligheids- en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel

4. het standpunt van de minderjarige in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid

Dat men echt dient te kijken naar wat het beste is voor het kind;

B.

Dat verzoekster sinds 2006 in België verblijft; dat zij sinds het Belgisch grondgebied niet meer verlaten heeft;

Dat verzoekster haar regularisatieaanvraag o.a. baseert op de schoolgaande kinderen en de duurzame sociale verankering; dat art. 8 EVRM gerespecteerd dient te worden en het hoger belang van de kinderen;

C.

Dat indien verzoekster dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM; dat zij van Roma afkomst is en in het land van herkomst gediscrimineerd wordt;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken;

Dat verzoekster al haar economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en zich in België heel goed heeft weten te integreren;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekster humanitaire redenen en sociale bindingen laat gelden :

-dat de kinderen in België schoollopen en opgroeien; dat zij zich als het ware ontpopten als echte Belgen en goede schoolresultaten behalen; dat indien de kinderen teruggestuurd worden zulks een waar trauma zou veroorzaken;

-dat de kinderen deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap en deelnemen aan de activiteiten van de Brede school, zoals zwemmen, voetbal, future fever, toneel en zomerkamp;

- dat verzoekster het Nederlands spreekt; dat heel het gezin de Nederlandse taal vlot spreekt;
- dat verzoekster op de hoogte is van de regels, gebruiken, normen en waarden in België;
- dat zij contacten heeft met Belgen en mensen legaal verblijvende in België; dat ze een groot sociaal netwerk uitgebouwd heeft;
- dat zij geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde;
- dat alle minderjarige kinderen in België geboren werden, hetwelk een bijzondere band met België met zich meebrengt;
- dat tal van familieleden beschikken over een legaal verblijf, waaronder hun oma/schoonmoeder m.n. R.(...) R.(...);

D.

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekster niet terugkeren kan naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens;

Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;”

3.8. In zijn beslissing antwoordt de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt op de door verzoekster aangevoerde ‘buitengewone omstandigheden’:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 15.12.2010 als niet begeleide minderjarige voor de eerste maal werd aangetroffen op het Belgische grondgebied, hoewel betrokkene reeds langer in België verbleef gezien de geboorte van haar oudste kind op 05.12.2009 te Antwerpen. Op 01.12.2010 dient betrokkene een aanvraag 9bis op basis van het legaal verblijf van haar oudste kind. Haar kind was in het bezit van een verblijfsmachtiging op basis van het legaal verblijf van haar vader, dhr. R.(...) A.(...) (R.R. (...)) die over onbeperkt verblijfsrecht beschikte op het ogenblik van haar geboorte. Echter, omwille van zeer zware feiten van openbare orde werd het verblijfsrecht van de vader ingetrokken op 02.07.2018 (hij was reeds afgevoerd van ambtswege sinds 16.10.2015). Hij werd op 07.07.2020 gerepatrieerd naar Servië. De aanvraag 9bis leidt tot een tijdelijke verblijfsmachtiging bij beslissing op 06.08.2012 en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de verlenging verbonden is aan duidelijke voorwaarden. Op 26.11.2014 wordt het 1ste akkoord gegeven voor de verlenging van de A-kaart, op 16.12.2015 wordt het 2de akkoord gegeven voor de verlenging van de A-kaart en op 29.03.2017 wordt de 3de verlenging van haar A-kaart gegeven. Betrokkene krijgt hierbij echter de duidelijke waarschuwing dat indien er geen verandering optreedt in haar bestaansmiddelen (enkel kinderbijslag) dat haar verblijfsvergunning niet verlengd zou worden. Op 26.03.2018 wordt de verlenging van haar tijdelijke verblijfsvergunning geweigerd omdat zij geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorlegt en aldus niet aantoonde dat zij eigen bestaansmiddelen verwerft. Betrokkene draagt dus zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin zij zich nu bevindt. Betrokkene dient dan een asielaanvraag in op 25.07.2019 die op 26.09.2019 wordt afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedure – namelijk twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Op 14.12.2019 wordt betrokkene onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis. Dit aanhoudingsmandaat wordt opgeheven op 17.12.2019 en betrokkene krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 26.02.2020 betekent betrokkene een bijlage 13 sexies en septies. Deze beslissingen worden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19.08.2020. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien vindt deze scholing sinds schooljaar 2018-2019 plaats in illegaal verblijf (met uitzondering van het begin van

schooljaar 2019-2020 tot 26.09.2019 waarin hun asielpprocedure hangende was). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is die de belangen van de kinderen heeft geschaad allereerst door zich niet te houden aan de opgelegde voorwaarden inzake verlenging van haar verblijfsvergunning en nadien door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen zich zouden ontpoppen als echte Belgen, dat zij goede schoolresultaten zouden behalen en dat een terugkeer voor hen een waar trauma zou veroorzaken. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen schoolrapporten voorlegt noch verklaringen van onderwijzend personeel inzake haar kinderen. Wel bevat het administratief dossier aanwijzingen dat de kinderen zich op school schuldig gemaakt zouden hebben aan diefstal. Tenslotte blijkt uit de voorgelegde schoolattesten, die betrekking hebben op schooljaar 2019-2020 dat haar twee oudste kinderen op school al een achterstand opgelopen hebben en zij minstens één jaar reeds dubbelden. Deze vaststellingen ondermijnen de bewering dat zij goede schoolresultaten zouden behalen en zich zouden ontpoppen als echte Belgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen zoals vervat in het tweede beginsel van de verklaring inzake de rechten van het kind evenals artikel 3 van dit verdrag, artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Belgische grondwet en overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95). Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische grondwet kunnen niet weerhouden worden. De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetwijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetwijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: “Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.” (HvJ 27

juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020). Wat betreft overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, deze kwalificatierichtlijn handelt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de vraag om internationale bescherming van betrokkene geweigerd werd op 26.09.2019 door het CGVS. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze richtlijn.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor discriminatie omdat zij van Roma-afkomst is indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst erop dat een terugkeer een inbreuk op haar gezinsleven zou uitmaken. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met de moeder van haar partner, mevrouw R.(...) R.(...) die over verblijfsrecht beschikt en met haar 'schoonzus', de partner van de broer van haar eigen partner, en haar vijf kinderen die echter niet over enig verblijfsrecht beschikken. We merken op dat betrokkene geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoont ten aanzien van mevrouw R.(...) R.(...) voorlegt en dat er geen bewijzen van verwantschap worden aangetoond. Verder merken we op dat zowel de vader als de grootvader van de kinderen reeds door onze diensten gerepatriëerd werden naar hun land van herkomst, in casu Servië.

Daarnaast verblijven er nog twee paternale ooms (R.(...) M.(...) en R.(...) A.(...)) in België maar zij zitten allebei een lange gevangenisstraf uit en maken aldus geen deel uit van de gezinscel. Tenslotte hebben de kinderen nog twee paternale tantes (R.(...) S.(...) en R.(...) S.(...)) en één paternale oom (R.(...) A.(...)) en diens dochter (R.(...) R.(...)) waarop betrokkenen zich beroepen en waarvan zij de identiteitskaarten voorleggen.

Echter, betrokkene wonen niet samen met deze gezinsleden en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. Verder stellen we vast dat mevrouw nog verschillende familieleden heeft in haar land van herkomst evenals verschillende familieleden in het land van herkomst van haar partner. Er staving van haar sociale banden legt betrokkene geen enkel stuk voor, niettegenstaande een beweerd verblijf sinds 2006. Betrokkene toont dus op geen enkele manier aan dat zij hier een netwerk van affectieve en sociale banden heeft opgebouwd. Ook met betrekking tot haar kinderen toont betrokkene niet aan dat zij, buiten het kerngezin, betekenisvolle banden opbouwden. Betrokkene legt namelijk slechts één kort attest voor waaruit blijkt dat kinderen deelnamen aan activiteiten van de brede school. Dit attest toont niet aan dat zij hierbij diepgaande interpersoonlijke banden opbouwden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Wij merken

tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Uit de beslissing van het CGVS dd. 24.09.2019 blijkt namelijk dat zowel haar ouders als andere familieleden nog in Noord-Macedonië verblijven. Haar partner, dhr. R.(...) Armen evenals diens vader, dhr. R.(...) L.(...) werden door onze diensten gerepatriëerd naar Servië. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene toont ook niet aan dat zij op basis van haar relatie met dhr.R.(...) en hun vier gezamenlijke kinderen geen verblijfsrecht kan bekomen in Servië zodat zij haar partner aldaar kan vervoegen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat tal van familieleden over legaal verblijf beschikken en ze vermeldt hierbij in het bijzonder de grootmoeder van kinderen, mevr. R.(...) R.(...). Echter, dit feit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde. Echter, van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij wel degelijk inbreuken pleegde tegen de Belgische openbare orde daar zij op 14.12.2019 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuken op de drugswetgeving. Dit aanhoudingsmandaat werd opgeheven op 17.12.2019. Verder blijkt uit het administratief dossier dat politie herhaaldelijk opgeroepen wordt en moet interveniëren met betrekking tot het gedrag van haar gezin.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat zij België niet meer verlaten zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat al haar economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat zij zich heel goed zou hebben weten te integreren, dat het hele gezin vlot Nederlands zou spreken, dat verzoekster op de hoogte zou zijn van de regels, gebruiken, normen en waarden in België, dat zij contacten zou hebben met Belgen en mensen met legaal verblijf in België en dat zij een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar eventuele integratie."

3.9. Verzoekster laat de meeste van de hierboven weergegeven overwegingen uit de bestreden beslissing ongemoeid, zodat deze motieven worden geacht wettig te zijn.

In haar middel oppert verzoekster in de eerste plaats dat zij een terugkeer naar en een verblijf in haar thuisland niet kan bekostigen en dat zij in België volledig afhankelijk is van haar schoonmoeder, R. R., die legaal in België verblijft.

3.10. Op basis van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2020 noch de kostprijs van een terugkeer naar en een verblijf in haar land van herkomst, noch de (financiële) afhankelijkheid van haar schoonmoeder als 'buitengewone

omstandigheden' had aangevoerd. Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins op dienstige wijze een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek verwijten doordat met deze elementen in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden. Uit haar aanvraag blijkt dat verzoekster enkel had aangehaald *“dat tal van familieleden beschikken over een legaal verblijf, waaronder hun oma/schoonmoeder m. n. R.(...) R.(...)”*, maar dat de aanvraag niet vergezeld ging van gegevens die de familieband met R. R. aantoonde.

De Raad merkt op dat de bewijslast van de buitengewone omstandigheden bij de aanvrager ligt. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (*cf.* RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). In hoofdte van het bestuur bestaat er op dit punt geen onderzoeksplicht, waardoor verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij in haar middel poneert dat bijkomende informatie zou moeten worden ingewonnen over haar familiebanden. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van de beschikbare gegevens te oordelen dat geen bewijs van verwantschap met mevrouw R. R. en evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid van deze beweerdde schoonmoeder werden voorgelegd, waardoor deze familieband niet als een buitengewone omstandigheid kan worden gekwalificeerd.

3.11. Vervolgens gaat verzoekster in op bepaalde specifieke overwegingen uit de eerste bestreden beslissing die betrekking hebben op het hoger belang van verzoeksters minderjarige kinderen, zoals bedoeld in artikel 22*bis* van de Grondwet en hun recht op onderwijs.

3.12. Artikel 22*bis* van de Grondwet bepaalt het volgende:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

3.13. In de bestreden beslissing wordt op basis van de parlementaire voorbereiding en de rechtspraak van de Raad van State beargumenteerd dat van dit Grondwetsartikel geen directe werking uitgaat, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist.

Verzoekster is in haar middel blijkbaar van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing ten onrechte zou hebben gesteld dat het hoger belang van de kinderen en hun scholing niet als buitengewone omstandigheid zou kunnen worden aanzien.

3.14. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, toont verzoekster geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen door de overwegingen uit de bestreden beslissing als onzorgvuldig en onredelijk weg te zetten. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins aantoonde dat de scholing van haar kinderen een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die in haar land van herkomst niet te vinden is. Zij weerlegt ook de vaststelling niet dat het schoolbezoek van de kinderen sedert het schooljaar 2018-2019 plaatsvindt in een precare (verblijfs-)situatie. Verzoekster weerlegt evenmin de pertinente overweging dat geen schoolrapporten of verklaringen van onderwijzend personeel werden neergelegd, noch de vaststellingen dat haar kinderen reeds voor het nemen van de bestreden beslissing een schoolachterstand hadden opgelopen en gedragsproblemen vertoonden. In de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de belangen van de kinderen, maar, zoals terecht wordt gesteld, scheppen deze *“geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten”*. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van zijn bevindingen te concluderen dat het hoger belang van de minderjarige kinderen en hun scholing niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

3.15. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, al dan niet in samenhang met artikel 22*bis* van de Grondwet, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN